

Pohlednice Z ITÁLIE

Skrývají staré dopisy
klíč ke šťastné budoucnosti?

 metafora

ALEX BROWNOVÁ

Grace má zlomené srdce, starosti s nemocnou matkou a budoucnost vidí černě. To se ale změní, když náhodou objeví dopisy Connie Levinové – mladé Angličanky, která se koncem druhé světové války vypravila za svojí láskou do Itálie. Jak postupně odkrývá její osud, nabývá Grace přesvědčení, že možná i pro ni samotnou ještě existuje zrnko naděje.

„Úžasné! Perfektní čtení na léto.“

– Lesley Pearse,
autorka knih *Společnice*
a *Dům na druhé straně ulice*

„Poutavý, dojemný příběh, který si zamilujete.“

– Katie Fforde,
autorka knih *Prázdniny na moři*
a *Svatební horečka*

Alex Brownová

POHLEDNICE Z ITÁLIE

Přeložila Jitka Jiterská

metafora®

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Postcard from Italy © Alexandra Brown 2019

Published by HarperCollinsPublishers Ltd., London

Translation © Jitka Jiterská, 2020

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2020

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-466-4 (ePub)

ISBN 978-80-7625-465-7 (pdf)

ISBN 978-80-7625-115-1 (print)

PRO VŠECHNY,
KTERÝM ZÁLEŽÍ NA OSTATNÍCH

„Nejlepší věc, které se v životě můžete držet,
je držet se jeden druhého.“

Audrey Hepburnová

PROLOG

Tindledale, anglický venkov, 1939

Jediný hod mincí stačil k tomu, aby byl osud sedmnáctileté Constance Levinové zpečetěn. „Když padne hlava, pojedete k tetě Rachael do Manhattanu,“ prohlásila její matka, která se na svou „zhýralou“ dceru téměř nedokázala podívat – to slovo použila poprvé, když zjistila, do jakého stavu se Connie dostala.

Manhattan. V Americe. To by nemuselo být tak špatné..., napadlo Connie, když se odvážila se sklopeným zrakem pohlédnout na dlaně svého otce, položené jednu přes druhou a chystající se odhalit její osud, zatímco se vzduchem linula vůně santalového dřeva jeho kolínské. Jenže to nedopadlo zrovna podle jejích představ. Na minci nebyla králova hlava. A bylo to. Nečekala ji žádná cesta do New Yorku ani poznávání amerických památek, jako třeba sochy Svobody, kterou Connie vídala na obrázcích na stránkách časopisu *Britannia and Eve*. Nebo snad představení na Broadwayi, kde by

mohla sledovat, jak se profesionální tanečníci pohybují s grácií a elegancí, o které sama týden co týden tak usilovala během svých tanečních lekcí. Ale nic z toho jí nebylo přáno. Její osud byl zpečetěn.

Místo toho ji z domova v londýnském Blackheathu vyslali příštím vlakem na venkov, kde ji nikdo nezná. Tam, v ospalé malé vesničce jménem Tindledale, obklopené zvlněnými poli, posetými ztěžka se vláčejícími stády krav, a sušárnami na chmel, lemovanými vysokými řadami chmelnicových sloupů, sahajících až k nebesům, má pobývat u tety Maud, sestry svého dědečka. Teta Maud je přísná žena, až doteď neměla Connie příležitost se s ní setkat. A o to šlo. Rodiče ji sem odložili, aby se jejich vlivní, a co je důležitější, vysoce ctěný přátelé nedozvěděli, co provedla, a nepřivedla tak celou rodinu do hanby.

„Ne, ta záležitost se musí vyřešit rychle a diskrétně,“ nařídil její otec, když si troufla navrhnout alternativní řešení. Tedy že se provdá za svého milovaného a budou spolu žít šťastně až do smrti. Ale Jimmy nebyl žid, takže její rodiče takový svazek nepovolili, navíc zametal podlahu v balírně v Deptfordu, a to jim už vůbec nebylo po chuti.

Connie se s Jimmym seznámila jednoho sobotního večera na kolotočích, když si vyrazila se svou kamarádkou Kitty. Jimmy a jeho nejlepší přítel Stanley se usadili na malované poníky hned za nimi. Byl příjemně vlahý večer a oni se vozili ne-

ustále dokola a nahoru a dolů a na vlnách příjemného vánku k nim doléhala melodická varhanní hudba, díky které se Connie cítila bezstarostně a šťastně. O něco později, když pro ni Jimmy na střelnici vyhrál kokosový ořech a růžového plyšového medvídka, doprovodil ji domů, neustále ji přitom rozesmával napodobováním legračních přízvuků a svým bláznivým smyslem pro humor. Pohazoval vlasy černými jako uhel, které mu padaly přes jeho šibalské zelené oči, a když na ni poté, co ji jako pravý gentleman u branky popřál dobrou noc, mrkl, podlomila se jí kolena.

Domluvili se, že se následujícího dne sejdou u rybníka, a těsně předtím, než se chystala odejít domů, aby nepřišla pozdě k odpolednímu čaji, si ji přitáhl do náručí a políbil ji s takovou vášní, že pochopila, že on je tím pravým. V nadcházejících týdnech jejich láska jen vzkvétala; scházeli se samozřejmě potají, protože jejím rodičům se Jimmy okamžitě znelíbil. Ani mu nedali šanci, aby jim ukázal, jaký opravdu je, když se jednoho dne objevil u domu s kyticí lučního kvítí, které cestou natrhal na loukách v kopcích greenwichského parku. V galanterii u nádraží dokonce koupil veselou, žlutou stuhu, kterou kytici svázal, ale matka ho odmítla byť jen vpustit do domu a s přísným pokáráním ho vykázala pryč. Později, když 3. září Chamberlain v rozhlasovém vysílání vyhlásil válečný stav, Jimmy nastoupil do služby králi a své zemi a najednou jako by světlo jejího života pohaslo.

Connie mu slíbila, že na něj počká, dokud se nevrátí, a každé ráno se modlila, aby její milovaný Jimmy byl v bezpečí a vrátil se domů, ať už ho vyslali kamkoliv. Nesnesla ani pomyslení na to, že by její skutečná láska měla skončit jinak, a věřila, že takové myšlenky jsou jen pokoušení osudu. A to i přesto, že Jimmy od té doby, co byl pryč, neodpověděl na žádný z jejích dopisů ani jí neposlal žádnou z těch miniaturních barevných pohlednic, jaké dostávala její nejlepší přítelkyně Kitty od svého milého Stanleyho. Kitty si je schovávala zastrčené v přihrádce kabelky, aby měla pocit, že je Stanleymu nablízku, a Connie si strašně přála nějakou takovou pohlednici také mít. Mít pár slov, ke kterým by se mohla upnout, aby tak mohla nosit Jimmyho neustále u sebe. Jediné, co jí zbylo, byl ten růžový plyšový medvídek. Pokud by se jí Jimmy ozval, možná by v sobě našla odvalu říct mu o jejich nenarozeném dítěti a nečekala by, až se jí vrátí. Ale snad to takhle bylo lepší. Brzy jí bude osmnáct a ona věděla, že Jimmy si ji vezme hned, jakmile se o dítěti dozví... A svolení jejích rodičů tak nakonec ani nebude třeba.

Connie se dlaní pravé ruky musela přidržovat v kříži, zatímco se ve skrovně zařízené ložnici opatrně usazovala do židle s vysokým opěradlem hned vedle své postele. Teta Maud byla prostá žena – v domácím pohodlí či jakémkoliv náznaku vkusu nespátkovala žádný užitek, upřednostňovala mučednický život a od Connie se po dobu jejího pobytu očekávalo totéž. Zřejmě jako trest za

to, že se zamilovala a jedinkrát Jimmymu svolila k důvěrnostem. Kdyby jen věděla, že ten společný vášnivý okamžik povede ke zplození dítěte, počkala by až do svatební noci.

Všechna ta radost z toho, že má Jimmyho, hudba a veselí, polštáře a pohodlí, nádherná koupelna v domě ve vyhlášené londýnské čtvrti Blackheath, kde Connie vyrůstala, byly jen pouhými vzpomínkami. Ve světě tety Maud nebylo pro žádné pohodlí ani radost místo. Na konci dlouhé zahrady stála latrína, která zůstávala ponurá a studená i za letních měsíců, až prsty na nohou omrzaly a tepaly bolestí. Vnitřek chalupy s tvrdými kamennými podlahami a navlhými zdmi nebyl o nic přívětivější, takže se zdálo, jako by se z Conniina života vypařily všechny barvy. Když do Tindledalu přijela, teta Maud ji nechala, aby zašla do vesnice, a tady narazila na hlouček zdejších dívek, vysedávajících na lavičce malého náměstí a dělících se o balíček bramborových lupínků. Sestry Winnie a Edie byly zhruba stejně staré jako Connie, takže s nimi s radostí klábosila a alespoň na chvíli předstírala, že se v jejím životě vůbec nic nezměnilo. Byla šťastná a spokojená. Avšak teta Maud jí výlety do vesnice zarazila hned, jakmile se Conniino těhotenské břicho začalo zakulacovat, a tak si společnosti Winnie a Eddie už nemohla užívat. Teta Maud dokonce Connie přikázala, aby ze stěn v ložnici sundala veselé, avšak „hanebné“ výstřižky z časopisů, takže si je musela schovat do obálky ve svém deníčku, který ukrývala ve škvírce u čela postele.

Alespoň už brzy bude po všem.

Bude ze mě řádně provdaná dáma.

Pan a paní J. Blakeovi.

A ještě ke všemu budu matka!

K takovým myšlenkám se Connie upínala, zatímco rukou šmátrala u čela postele. Když vytáhla deníček z úkrytu, opřela si ho o břicho a z držáku vytáhla plnicí pero. Zkontrolovala datum a odškrtla si další den. Už jen pár týdnů. Nemohla si tím být ale jistá. Matka jí říkala, že to bude trvat přibližně devět měsíců, než bude miminko dostatečně velké a připravené se narodit, ale Connie nevěděla, odkdy má počítat. Od té doby, co ležela v Jimmyho objetí a cítila se samou blažeností na vrcholku světa, zatímco její tělo spalovaly Jimmyho doteky? Nebo od té doby, co se poprvé neobjevily měsíčky? Netroufala se zeptat. Ale Jimmy bude brzy doma a jejímu strachu a hanbě bude konec. Musela tomu věřit. Nic jiného Connie nezbyvalo, ještě nikdy se necítila tak sama jako teď...

1

Londýn, Anglie, současnost

Grace Quiniová pracovala ve skladovací společnosti u Cohenových a tu práci milovala. Ve skutečnosti byla práce to jediné, co jí poskytovalo nějakou útěchu. Kromě pletení a večerního šálku horké čokolády se špetkou třešňové brandy, kterou si dávala při sledování jednoho ze svých oblíbených starých filmů. Milovala klasiku. Nechávala se unést do světa nostalgie a půvabu, kde se nikdy nic špatného nedělo, nebo to tak alespoň vypadalo. Zbožňovala muzikály, kde se hodně tančilo. Freda a Ginger. Doris Day a její Whip-Crack-Away; Grace byla velkou fanynkou Doris Day a jejím sledováním se toho naučila spoustu o správném načasování a preciznosti, což jí pomohlo zdokonalit se ve vlastních tanečních schopnostech. Milovala i Gena Kellyho. *Zpívání v dešti*. Tohle úžasné dílo se jí nikdy neokoukalo. Avšak její absolutně nejoblíbenější ze všech byla – kdo jiný než – legendární Audrey Hepburnová v *Usměvavé tváři*. Opravdu

byla *tak báječná, tak úžasná*, jak Audrey a Fred zpívali v jedné studiové scéně, kde pluli po řece v parku idylického zámku v Paříži. Ale tyhle kouzelné chvíle si Grace mohla užívat teprve poté, co její na lůžko upoutaná matka Cora usnula, k čemuž poslední dobou docházelo čím dál později.

Grace vklouzla do bot, rozčesala si vlasy, smotala chomáč měděných kadeří do lépe uhlazeného drdolu a s jedním uchem našpicovaným ke Cořině ložnici nahoře si tiše přála, aby se ze dveří dostala do práce dřív, než matka začne hulákat, že chce k snídani donést další cereálie a toast. Grace jí už odnesla jednu velkou misku kukuřičných lupínků a dvě porce másla a džemu, ale v obchodě došel tmavý chléb s křupavou kůrkou, takže „toho potřebuje víc, aby se zasytila,“ říkala jí Cora, když se dožadovala dalšího toastu. Poslední dobou na Grace také halekala, aby jí šla rozsvítit lampu, která stála na skříňce hned vedle ní, pouhých pár milimetrů vedle, protože její vlastní ruka ji prý „už neposlouchá“. Jen za poslední noc to bylo čtyřikrát.

Gracin plán však nevyšel.

„Grace, Grace. *Grace. Tak kde ksakru vězíš?*“ hromovala Cora silným irským přízvukem a tloukla do podlahy hůlkou, až se plastové stínítko lustru v obývacím pokoji nad Gracinou hlavou nebezpečně pohupovalo.

Grace odložila kartáč na vlasy. Oběma rukama se pevně chytila okraje krbové římsy, zavřela oči, na okamžik sklopila hlavu a zhluboka se nadechla. Pak následoval dlouhý výdech, při kterém se

v samém nitru snažila najít poslední zbytky trpělivosti. Byla unavená. Velmi unavená. Když otevřela oči, zkoumavě si prohlédla svůj obličej v zrcadle a všimla si krvavých skvrnek kolem zelených duhovek svých očí, jak byla nevyspalá, a její světlá, pihovatá pleť se zdála ještě bledší, bylo-li to vůbec možné. Cora za sebou měla špatnou noc a Grace byla vzhůru skoro do tří hodin. Tohle bude už potřetí za sebou, co přijde pozdě do práce. Její šéf Larry byl velmi chápavý, ale není už nejmladší. A po operaci kolene, kterou loni prodělal, pro něj není zrovna jednoduché vydávat se na obchůzky, procházet všechny chodby ve skladu, kontrolovat teplotu a uklízet těžké kovové vozíky zpátky na svá místa do výklenků vedle výtahů. Ano, byl k ní velmi milý a to nejmenší, co pro něj mohla udělat, bylo alespoň chodit včas. Grace nepřišlo spravedlivé nechat všechno jen na něm.

Dnešní doba však spravedlnosti příliš nepřála. Přínejmenším co se Larryho týkalo. A jí taky. Co bylo spravedlivého na tom, že jí ani jeden z jejích sourozenců nepomáhal? Cora měla čtyři dospělé děti, přesto zůstalo na Grace, na té nejmladší, aby se bez jakékoli pomoci o značně náročnou matku postarala. Jedinými občasnými návštěvami byly návštěvy jejího nejlepšího přítele, Jamieho. Bydlel v řadovém domě hned vedle a vyrůstali spolu tady ve Woolwichi. Pracoval jako porodní asistent v Nemocnici královny Alžběty a zastavil se, kdykoliv mohl, aby pomohl Coru polohovat a vyzvedl si drobné na zakoupení stůracího losu.